

LOTTE PETERSEN

*De rest
is
confetti*

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Lotte Petersen

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

Foto auteur: © Iris Andringa / Oog in Oog Fotografie

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1147 9

ISBN 978 94 027 6696 7 (e-book)

NUR 301

Eerste druk oktober 2022

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Bisseling Literary Agency te Amsterdam.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Toen mij tien jaar geleden in mijn jaarboek werd gevraagd waar ik mezelf zag op mijn achtentwintigste, had ik dit niet ingevuld. Ik denk niet dat er ergens een ambitieuze middelbare scholier rondloopt die droomt van een carrière waarin je drie kwartier anekdotes over anaalklieren aan moet horen. Aan de andere kant, Natasha, die tegenover me staat, raakt er niet over uitgesproken.

‘Het is echt mijn passie, dat is het gewoon. Ik sta hier elke dag met een lach. Wanneer ik een hondeneigenaar blij mijn zaak uit zie lopen, nou, dan geeft dat zo’n kick.’

Ik plooi mijn gezicht in een belangstellende uitdrukking en knik. Natuurlijk Natasha, heel interessant.

‘Schrijf je het wel op?’

Ik wil zuchten maar houd me in. Blader wat door mijn aantekeningenblokje. Ik heb al drie verschillende quotes opgeschreven over de passie van Natasha. Ik snap dat wel. Ondernemers blijven meestal in dit soort teksten hangen. Ik wil een goed verhaal, zij willen vooral gratis reclame. Dat tweede zit het eerste nogal eens in de weg. Ik wil liever over écht interessante dingen horen. De bijtafdruk in haar arm bijvoorbeeld, of het lijstje met veiligheidsmaatregelen dat ik bij de kassa zag hangen. Elke keer als ik over zoiets begin, zegt Natasha dat ze gewoon gek is op

honden en momenteel vijftien procent korting op trimbeurten geeft.

Soms weet ik niet of mijn baas me op dit soort verhalen afstuurt om me te kwellen, of dat hij daadwerkelijk verwacht dat ik hier een interessant artikel kan halen. Misschien schat hij mijn talenten hoger in dan ikzelf. Of denkt hij dat Hondentrim-salon Knoetje een onderpand is voor een of ander illegaal drugsnetwerk. Ik denk niet dat ik als journalist voor de *Laagduiner* zoiets ooit op het spoor zal komen. En zelfs als er grote verhalen in de buurt zijn, dan gaan die aan mij voorbij. Ons platform is voor 'snelle weggleesverhalen' zegt mijn collega altijd. Niet over de brand, maar over de nieuwe schoenen van de brandweerman.

'Heb je zelf honden?' hoor ik Natasha ineens vragen.

Ik schud mijn hoofd. 'Mijn vriend is allergisch.'

'Wat stom,' zegt Natasha. Het is het eerste ongefilterde wat ik uit haar mond hoor komen.

We zwijgen allebei even. Mijn blik glijdt over het interieur van de salon. In het midden van de zaak ligt een groot kleed, dat lijkt te zijn gemaakt van gevilde struisvogel. De lampen aan het plafond hebben overdadig glaswerk, ze zouden beter passen in een balzaal. Aan de muur hangen foto's van Franse bulldogs verkleed als celebrity's. Amy Winehouse, Marilyn Monroe, prinses Diana. Ik vraag me af of Natasha expres voor zulke tragische sterren heeft gekozen. Ik denk het niet.

Ik kijk naar het gekrabbel in mijn aantekeningenblokje. De zinnen worden steeds korter, de tekst is op. Ik heb het meeste van mijn verhaal wel bij elkaar verzameld. Uit alle loze verkooppraat zal ik wat interessante anekdotes destilleren. Benadrukken dat Natasha uit een echte Laagduinse ondernemersfamilie komt. Dat doet het meestal goed, merk ik. Er is altijd wel een schoonmoeder van een zus van een oude buurvrouw die zich

dan aangesproken voelt om het artikel te lezen. Ik besluit nog eventjes tijd te rekken omdat mijn koffie nog niet op is en het bovendien regent buiten.

‘Zal ik nog vertellen hoe ik de pastelkleuren voor de muren heb uitgezocht?’

Ik kijk naar buiten om te zien hoe hard het precies regent; nogal hard. Ik glimlach en knik.

Ik volg Natasha de ruimte door. Haar hoge blonde staart zwiept heen en weer terwijl ze loopt. Ze doet me denken aan een kwispelende chihuahua. Ze wijst van hier naar daar en kwebbelt een eind weg over warme en koele tinten, frisse kleuren en herfstige noten. Het is bijna jammer dat honden vrijwel kleurenblind zijn.

Wanneer ik na de rondleiding en een ongemakkelijk afscheid op mijn fiets stap, pakt Natasha me plotseling bij de arm.

‘Doe je wel de groetjes aan Ruurd?’

Ruurd is de meest slappe, schijnheilige, ongepaste en kwijlerige man die de journalistiek ooit heeft gekend. Hij is tevens mijn baas.

‘Ken je Ruurd?’

Natasha kijkt alsof ze per ongeluk iets heeft gezegd wat ze niet had moeten zeggen.

‘Hij is mijn neef,’ stamelt ze.

Deze keer kan ik mijn zucht niet onderdrukken. Ik dacht het al. Er is altijd wel een schoonmoeder van een zus van een buurvrouw die zo’n artikel wil lezen. Of een neef die bij de krant werkt.

Onze redactie is niet wat je zou verwachten van een nieuwsplatform. In films lijken nieuwsredacties altijd hectische, dynamische

sche plekken. Het epicentrum van de wereld. Een universum vol inspirerende presentaties, heftige debatten, nachtenlang doorhalen om een goed verhaal uit te werken en interessante undercoverprojecten. De journalisten in die films zijn altijd jong en knap en een tikje excentriek. Ze bewegen zich met grote laptoptassen door chic uitziende gebouwen en voor ze ook maar twee keer met hun pen hebben geklikt, hebben ze een Pulitzerprijs gewonnen.

Op het kantoor van de *Laagduiner* gaat het er nét iets anders aan toe. We hebben een team van vier veertigplussers die met ongekamde haren en wallen tot op hun bovenlip achter hun scherm zitten. Ze hebben allemaal kleine kinderen thuis en praten over weinig anders. Ooit waren ze gepassioneerd in hun werk, denk ik. Maar dat is lang geleden. Ik hoor nooit inspirerende presentaties of heftige debatten. Alleen maar zacht gehuil wanneer de koffiebonen op zijn.

Naast de vier veertigers heeft de redactie een team van twee outsiders: mijn collega Jeremai en ik. Jeremai is een vrije geest: excentriek, nieuwsgierig en ongeremd. Hij laat zich niet in een paar woorden vatten. Althans, zo introduceert hij zichzelf op zijn Tinderprofiel. In werkelijkheid is het vrij makkelijk om Jeremai te omschrijven. Hij is zo'n enorme hipster dat de beste man zou trouwen met een avocado als het legaal was.

‘Hoe was het bij de honden?’

Jeremai stelt zijn vraag veel te hard, omdat hij zijn koptelefoon opheeft.

‘Een hoop loos gebabbel over oormijt en wormen.’

‘Fascinerend.’

Ik weet niet of Jeremai sarcastisch is of dat hij gewoon niet heeft geluisterd naar mijn antwoord. Ik denk het tweede. Dat gebeurt wel vaker. Op een ochtend kwam ik de redactie binnen en vertelde hem dat ik die nacht met de ambulance naar het

ziekenhuis was meegereden. Hij was even stil en zei toen: ‘Lekker, zwart met twee zoetjes hè.’

Ik gooi mijn jas over de stoel en start mijn laptop op. Het ruikt muf in de kamer. Jeremai en ik zijn niet alleen symbolisch afgescheiden van de rest van de redactie, maar ook letterlijk. De vier veertigers zitten beneden, wij zitten met zijn tweeën op de kleine vliering. De geur van verbrande koffie en zweet is blijkbaar flink opgestegen. Maar er is nog iets anders wat ik ruik. Hout, dennen? Ik adem nog een keer dieper in. En dan... O, god.

‘Is Ruurd hier?’

Jeremai kijkt voor het eerst sinds ik hier ben op van zijn computer.

‘Ja, hij was in de buurt zei hij.’

Ik voel hoe mijn hart sneller begint te kloppen. Dat klinkt misschien sensueel, maar dat is het allerminst. Ik ben er heilig van overtuigd dat ik een soort pavlovreactie heb ontwikkeld door die man. Zoals een hond begint te kwijlen van een belletje, zo maakt mijn lichaam een driedubbele dosis stresshormonen aan wanneer Ruurd in mijn omgeving is.

‘Heeft hij naar mij gevraagd?’

Jeremai kijkt opnieuw op van zijn laptop en zet geïrriteerd zijn koptelefoon af. De glazen van zijn hoekige brillette zijn dof en vettig. Ik vraag me af of hij er überhaupt nog iets door kan zien. Jeremai houdt mijn blik even vast en slaakt dan een geïrriteerde zucht.

‘Ik ben je assistent niet, Lola. Ga hem lekker zelf zoeken.’

Ik zak neer op mijn bureaustoel en tuur naar het scherm. Aan Jeremai durf ik niks meer te vragen, maar ik weet dat ik me niet zal kunnen concentreren op mijn werk. De gedachte dat hij elk moment binnen zou kunnen komen... Ruurd, alleen al van zijn naam krijg ik de kriebels.

Mijn blik glijdt elke vijf seconden naar het raam, waar ik een

waaninnig mooi uitzicht heb op de recyclebakken en de knal-oranje pvc-vloer in de gang. In mijn hoofd kan ik de rubberen zolen van Ruurd er al op horen piepen. Ik draai mijn gezicht de andere kant op. Als ik een beetje vooroverbuig en mijn ogen tot spleetjes knijp, kan ik nog net een reepje zien van het raam aan de andere zijde. Daar waar je naar buiten kunt kijken. Misschien, als ik hard genoeg mijn best doe, verdien ik ooit ook een werkplek met daglicht.

‘Waarom moet je hem eigenlijk spreken?’

Jeremais stem klinkt een beetje achterdochtig.

‘Geen bijzondere reden,’ ik twijfel even of ik het daarbij zal laten. ‘Ik heb binnenkort weer een voortgangsgesprek,’ zeg ik uiteindelijk toch.

‘Aha,’ zegt Jeremai overdreven hard. Hij knikt er veelbetekend bij, alsof hij me daar eigenlijk alles over zou kunnen vertellen, maar het niet doet. Soms heb ik het idee dat Jeremai denkt dat hij mijn baas is, omdat hij hier twee maanden langer werkt dan ik. Maar ik werk hier nu ook al lang – negenveertig maanden en drie weken om precies te zijn – en ik weet dat die promotie dichtbij is. Al twee voortgangsgesprekken lang bungelt Ruurd die voor mijn ogen, als een vis voor een hongerige kat. Deze keer ga ik haar krijgen, dat móét gewoon.

Ik weet dat Ruurd de redactieruimte binnen is gekomen omdat ik beneden ineens de stemmen hoor dempen en de stoelen hoor kraken. Iedereen is rechter gaan zitten en gesprekken over middagslaapjes en maxicosi’s worden snel afgekapt. Het is niet zo dat Ruurd een of andere tiran is. Sterker nog, hij heeft ergens altijd iets meelijwekkends om zich heen hangen. Alsof hij heel hard zijn best doet om iets te zijn wat hij absoluut niet is. Een beetje zoals een bulldog die zich verkleedt als prinses Diana.

De reden dat iedereen zo gespannen is in zijn buurt, is omdat

er binnen deze redactie maar weinig momenten zijn om jezelf te bewijzen. De *Laagduiner* is maar een kleine uitgave en Ruurd heeft een stuk of zes van zulke redacties onder zijn vleugels. Hij komt niet vaak bij ons langs, twee of drie keer in een seizoen misschien. Je wilt niet net op dat moment koffie over je toetsenbord morsen of een boze lezer aan je bureau hebben staan. Als je verder wilt komen, zoals ik, moet je uitblinken in wat je schrijft én op goede voet staan met Ruurd. Dat is ook precies de reden dat ik nog mijn best bij hem doe. Niet ver weg is een zee van mogelijkheden en Ruurd is de eikel bij de bootverhuur.

‘Lola, dat is even geleden.’

Zijn stem galmt door de ruimte en klinkt extra luid nu het verder bijna stil is. Ik draai mijn bureaustoel opzij. Vanuit mijn ooghoeken zie ik Jeremai snel wat tabbladen wegklikken.

‘Ha Ruurd, leuk dat je weer eens langskomt.’

Ik sta op en geef mijn baas een hand. Zijn handpalm voelt klam en plakkerig, als de binnenkant van een pleister.

‘Zullen we even koffie doen? *Walk en talk?* Zitten is het nieuwe roken, weet je.’

Ruurd heeft weer eens door de *Flow* gebladerd, denk ik. Ik sta op en forceer een glimlach.

‘Lijkt me gezellig.’

Met een soepele handbeweging pak ik mijn jas van de rugleuning en trek hem aan. Het valt me voor het eerst op hoe gehavend de leren mouwen eruitzien. Ik hoop maar dat Ruurd het niet opmerkt. Waarom ontdek ik dit soort dingen altijd op de meest onhandige momenten?

‘Meisjes met rode haren...’ zingt Ruurd zachtjes terwijl hij voor me uit loopt. ‘Dat is een liedje, wist je dat Lola?’

Natuurlijk ken ik het. Er is geen roodharige in Nederland naar wie dat nooit gezongen is.

‘Ja, ik ken het.’

‘Van Arne Jansen.’

Ruurd gaat lekker door met mansplainen terwijl we de trap af lopen en de gang door gaan. Zijn zolen piepen op de pvc-vloer.

‘Weet je wat hij zingt?’ vraagt Ruurd dan breed lachend.

‘Dat ze overwerkt en onderbetaald zijn,’ mompelt ik.

‘Wat?’

‘Niks.’

Ik zie Ruurd even met zijn ogen knijpen voor hij snel een paar keer knippert en een ander onderwerp aansnijdt.

‘Loopt het nog een beetje op de redactie?’

Ik knik en vertel over de ontwikkelingen van de afgelopen weken. Dat we leuke reacties hebben gekregen op een rapportage over een foodtruckfestival en een paar lokale bandjes hebben geïnterviewd. Ik vertel hem over de vulgaire graffiti waar zoveel over te doen was; Spongebob en Patrick Ster in een wel héél volwassen positie. Het artikel dat Jeremai en ik daarover maakten, haalde de weekendbijlage van de *Laagduiner*. En als klap op de vuurpijl noem ik mijn best gelezen artikel van die maand: het achtjarige jongetje dat zijn konijn had leren dansen op André Hazes. Terwijl ik vertel, check ik af en toe Ruurds gezichtsuitdrukking en probeer ik in te schatten wat er door zijn hoofd gaat. De blik in zijn ogen blijft – zoals altijd – een beetje glazig.

‘Ik denk dat je heel goed werk hebt geleverd.’

Ruurds opmerking klinkt als het begin van een monoloog, dus ik houd mijn adem gespannen in. We lopen richting de kust. De boulevard is leeg, zoals altijd. Het enige gezelschap dat we hebben, zijn de meeuwen, die als groupies staan te springen rondom een overvolle vuilnisbak.

‘Nu ik hier toch ben... Zullen we anders meteen even je voortgangsgesprek doen?’

Dit is het, denk ik. Dit is hét moment. Vanaf nu kan ik vaarwelzeggen tegen vieze graffiti, dansende konijnen en opdringerige hondentrimsters. Vanaf nu zullen mensen een gesprek met mij niet meer beginnen met: ‘Hé, ik zat laatst op de wc jouw stukje te lezen!’ Vanaf nu hoef ik de dingen niet meer mooier te maken dan ze zijn wanneer mijn moeder me vraagt naar mijn werk. Geen schaamte meer in de ogen van Diede wanneer ik hem vertel over mijn dag. Straks schrijf ik over politiek, cultuur, klimaatverandering. Dan interview ik belangrijke auteurs, kunstenaars en wereldverbeteraars in plaats van Henk uit de Korianderstraat die een frikadelleneetwedstrijd heeft gewonnen.

‘Je excelleert in wat je doet, Lola. Ik kan het niet anders zeggen. Je stukken lezen prima en volgens mij zijn de andere redactieleiden zeer over je te spreken.’

Die laatste opmerking verbaast me, want de redactie beneden doet het grootste deel van de tijd alsof Jeremai en ik lucht zijn. Maar ik houd wijselijk mijn mond.

‘Online scoor je goed, je verschijnt ook regelmatig in de geprinte editie. Dat is niet voor elk redactielid in jouw functie vanzelfsprekend, dus kudos daarvoor. Eigenlijk ben ik zeer tevreden, daar komt het op neer.’

De woorden van Ruurd gaan een beetje langs me heen. Ik wacht alert op die dingen die ik wil horen. Promotie, volgende stap, nieuwe uitdaging. Ruurd vertraagt het looptempo een beetje, of was ik sneller gaan lopen?

‘Ja, ja, gewoon prima dus. Ga zo door, zou ik zeggen.’

Mijn mond is droog geworden. Ik slik een paar keer en kijk naar onze schoenneuzen, die verder slenteren over de boulevard. Mijn laarzen zijn dof van het zand en het stof. Ruurds schoenen zijn nagenoeg schoon. Het is duidelijk te zien dat hij normaal niet zulke zanderige paden bewandelt. Ik kijk om me heen en realiseer me dat we een doodlopende weg in zijn gesla-

gen. Letterlijk en figuurlijk. Er komt helemaal geen promotie. Wéér niet.

‘Nou, daar ben ik heel bij mee. Natuurlijk. Maar...’

Ik voel Ruurds ogen op me branden en heb het idee dat ik begin te zweten.

‘We hebben het eerder al een paar keer gehad over een nieuwe stap. De mogelijkheid om te verhuizen naar een grotere redactie? Den Haag, Rotterdam?’

Er verschijnen diepe fronsrimpels in Ruurds voorhoofd. Hij wrijft over zijn stoppelbaard. Als hij beweegt, ruik ik een walm van die dennenboomgeur, alsof ik een walk en talk heb met een kerstboom.

‘Weet je wat het is, Lola, ik ben een gevoelsmens...’

Als Ruurd dit soort dingen begint te zeggen, weet ik dat het einde zoek is. Dan stijgen zijn macht en zijn fascinatie voor zichzelf hem naar het hoofd en valt er voor mij niets anders te doen dan luisteren, knikken en heel hard op mijn wangen bijten in de hoop dat ik me kan beheersen.

‘Ik heb het gevoel dat jij goed op je plek zit met wat je doet, met wat je nú doet. En dat hier nog zoveel meer uitdagingen en kansen liggen voor jou.’

Ruurd knikt zelfvoldaan, alsof hij blij is dat hij zojuist even dat antwoord uit zijn mouw heeft kunnen schudden.

Ik schraap mijn keel. Houd je in Lola, herhaal ik in mezelf.

‘Ik ben heel blij dat je zo tevreden bent, echt. En je geeft aan dat ik mooie stukken schrijf over de kleine onderwerpen die ik krijg. Ondanks de kleine onderwerpen die ik krijg, zou je ook kunnen zeggen. Mijn stukken worden bovengemiddeld veel gelezen en ik haal elke deadline die er is. Dus ik denk dat als ik méér krijg om over te schrijven, grotere onderwerpen, ik alleen nog maar beter zal presteren. Denk je niet?’

Nu ben ik het die zich zelfvoldaan voelt. Ruurd weet dat ik

gelijk heb, dat vóél ik. Hij moet alleen nog even die drempel over. Die drempel van: Lola, de journaliste van de ditjes en datjes, naar Lola, eerste verslaggever, hoofdredacteur, toekomstig Pulitzerprijswinnaar. Pff... Waarom eigenlijk daar stoppen? Ik kan voor een Nobelprijs gaan!

‘Ik moedig je ambitie heus wel aan, hoor. Hoe oud ben je nu? Eenendertig?’

‘Achtentwintig.’

‘En je ziet er elke dag mooier uit.’ Ruurd knikt mij eng glimlachend toe. ‘Het punt is: je bent nog heel jong. Er zijn nog opties, echt. Maar ik heb geen haast en jij dus ook niet.’

Een meeuw scheert vlak over onze hoofden en raakt Ruurd bijna. Hij bukt net op tijd, helaas.

We lopen zwijgend verder. Ik weet niet wat ik moet zeggen. Het liefst wil ik in Ruurds gezicht schreeuwen. Dat dit al de derde keer is dat hij dit kunstje flikt. Dat hij misschien geen haast heeft, maar ik wel. Dat ik de zee in loop als ik nog langer stukken moet schrijven die mensen lezen tijdens het kakken. Maar ik houd mijn mond en slik al mijn woorden in. Als er iets is wat ik op deze redactie heb geleerd, is het wel om mijn frustratie te verbergen.

‘Ik heb je nichtje ontmoet trouwens. Natasha? Aardige vrouw.’

‘O, je bent al geweest? Wat goed. Ik wist wel dat je daar een leuk verhaal kon halen.’

‘En dat werk dat ze doet... Echt... hoe zal ik het zeggen? Fascinerend.’

2

Het appartement waar ik woon, is smetteloos. De keuken glimt, de ramen zijn altijd vrij van strepen en ik denk niet dat onze meubels ooit stof hebben ontmoet. Soms voel ik me ongemakkelijk wanneer ik mijn woning binnenloop. Alsof ik een klein meisje ben dat op visite gaat bij de chique burens waar ze vooral niet mag knoeien. Het is dan ook niet mijn verdienste dat ons appartement er altijd zo spic en span uitziet. Diede is degene die elke ochtend en elke avond een uur schoonmaakt. Vroeger dacht ik dat het gewoon een voorkeur was, een kleine routine waar verder niet veel achter zat. Inmiddels heb ik geleerd dat het voor hem iets heiligs is. Een onaantastbaar ritueel waar hij zich aan móét houden, omdat het anders vastloopt in zijn brein. Sommige mensen bidden, Diede swiffert.

‘Diede?’

Ik schop mijn schoenen uit, hang mijn jas op en loop al roepend de woonkamer in. Ik hoor gerommel bij het keukeneiland. Diede staat aardappels te bakken. Op dinsdag eten we altijd aardappels, boontjes en een vegaschnitzel. Dat is al zo sinds de eerste week dat we samenwoonden, zo’n jaar geleden.

‘Je bent op tijd.’

Diede klinkt blij verrast. Stoom stijgt op uit de pannen en beslaat zijn bril. Zijn zwarte haren zien er verwilderd uit. Hij veegt

met de rug van zijn hand een paar zweetdruppels van zijn voorhoofd. Ik loop naar hem toe en geef hem een kus op zijn wang. Hij ruikt lekker, zoals altijd. Een unieke combinatie van groene zeep, citrus en tijgerbalsem.

‘Ik heb hard doorgewerkt vandaag,’ zeg ik.

‘Goede dag gehad?’

Ik pik een aardappeltje uit de pan, blaas er kort op en steek het in mijn mond. Het brandt, natuurlijk, maar dat houdt me niet tegen. Ik kauw op de aardappel en knik. Nu mijn mond vol is en ik geen antwoord hoeft te geven, heb ik de tijd om een snelle afweging te maken. Vertel ik Diede meteen het nieuws, of zal ik de sfeer pas later op de avond bederven? Diede maakt de keuze voor me en begint over iets anders.

‘Mijn moeder heeft vandaag gebeld. Ze vroeg weer wanneer we langskomen. Echt Lo, we moeten snel eens die kant op. Vier maanden is te lang.’

Ik slik de hap door en voel de hitte door mijn keel glijden. Mijn antwoord vormt zich automatisch.

‘Natuurlijk, we gaan snel.’

Diede knikt tevreden. Zijn schuldgevoel naar zijn moeder lijkt daarmee direct opgelost te zijn. Ik ben blij dat hij het zo snel laat gaan, want ik heb zeker geen zin om er langer over te praten. Het is niet zo dat ik Diedes familie niet mag. Ze zijn vriendelijk en attent. Ze wonen in Friesland, dus het is een eind rijden, maar wanneer we aankomen heeft zijn moeder het altijd precies zo getimed dat het suikerbrood nét uit de oven komt. Ze is juf op een basisschool, eentje van de troetelachtige soort. Soms betrap ik haar erop dat ze aan haar vinger likt om vervolgens iets van Diedes wang af te vegen, alsof hij nog altijd zes jaar oud is. Diedes vader is wijkagent en heeft altijd de meest sappige verhalen over de meldingen die hij krijgt. Van seksende burens in de achtertuin tot gestolen vijvervissen en vechtpartijen in het

seniorenhuis. Ergens lijken de dingen die we in ons werk tegenkomen wel enigszins op elkaar, alleen heb ik niet de bevoegdheid om mensen te arresteren. Helaas.

Al met al zijn onze tripjes naar Friesland best leuk. Wat me tegenstaat, zijn de verwachtingen die constant in de lucht hangen wanneer we daar zijn. Niet de verwachtingen waarmee ik ben opgegroeid – studeren, veel geld verdienen en vooral niks geks doen – maar verwachtingen van een andere soort. Diederes moeder laat het woord ‘baby’ ongeveer even frequent vallen als de voice-over van een willekeurige Pampersreclame. En dat niet alleen, ook de termen ‘klein wondertje’, ‘hummeltje’ en ‘spruitje’ blijven mij niet bespaard. De laatste keer dat we op bezoek waren, heeft het welgeteld drie minuten geduurd voordat ik een telefoon in mijn handen gedrukt kreeg met foto’s van een of ander achterlichtje. Ze had een knalpaars lijf en haar hoofd deed mij denken aan de naaktkat van onze bureaus. Dat kon ik natuurlijk niet hardop zeggen. Volgens mij waarderen mensen het niet zo als je eerlijk bent over het uiterlijk van een baby.

Ik weet niet of Diederes dezelfde spanning voelt als ik. Hij laat het in elk geval niet merken. Ik heb het één keer aangekaart, tijdens de autorit naar huis.

‘Zo gek is die gedachte toch niet? Ik ben eenendertig,’ had hij geantwoord.

‘Ik pas achtentwintig.’

‘Nou? Dat is niet jong.’

Diederes kon soms nogal bot uit de hoek komen, maar daar was ik inmiddels aan gewend. Hij bedoelde het nooit zo, hij dacht gewoon op een praktische manier. Een manier die ik soms juist weer moeilijk te volgen vond.

‘Ik wil nog zoveel doen. Reizen, promotie maken.’

Diederes had soepeltjes aan het stuur gedraaid en de auto draaide met ons mee.